

PSALMI
CARTEA ÎNTÂIA

Psalmul 37

Un psalm al lui David

7 Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El. Nu te mânia pe cel ce izbutește în umbletele lui, pe omul care își vede împlinirea planurilor lui rele.

8 Lasă mânia, părăsește iușimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău.

9 Fiindcă cei răi vor fi nimiciți, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni țara.

10 Încă puțină vreme, și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era, și nu va mai fi.

11 Cei blânzi moștenesc țara și au belșug de pace.

12 Cel rău face la planuri împotriva celui neprihănit și scrâșnește din dinți împotriva lui.

13 Domnul râde de cel rău, căci vede că-i vine și lui ziua.

14 Cei răi trag sabia și își încordează arcul, ca să doboare pe cel nenorocit și sărac, ca să înjunghie pe cei cu inima neprihănită.

15 Dar sabia lor intră în însăși inima lor, și li se sfărâmă arcurile.

16 Mai mult face puținul celui neprihănit decât belșugul multor răi.

17 Căci brațele celui rău vor fi zdrobite, dar Domnul sprijină pe cei neprihăniți.

18 Domnul cunoaște zilele oamenilor cinstiți; și moștenirea lor ține pe vecie.

19 Ei nu rămân de rușine în ziua nenorocirii, ci au de ajuns în zilele de foamete.

20 Dar cei răi pier, și vrăjmașii Domnului sunt ca cele mai frumoase pășuni: pier, pier ca fumul.

21 Cel rău ia cu împrumut, și nu dă înapoi; dar cel neprihănit este milos și dă.

22 Căci cei binecuvântați de Domnul stăpânesc țara, dar cei blestemați de El sunt nimiciți.

23 Domnul întărește pașii omului, când Îi place calea lui;

24 dacă se întâmplă să cadă, nu este doborât de tot, căci Domnul îl apucă de mână.

25 Am fost tânăr, și am îmbătrânit, dar n-am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmașii lui cerșindu-și pâinea.

26 Ci el întotdeauna este milos și dă cu împrumut; și urmașii lui sunt binecuvântați. [Va continua]

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII
DUMINICA 9 - 12
18 - 20
JOI 18 - 20
Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTĂM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6

ROMÂNIA • CARAȘ – SEVERIN • REȘIȚA • STRADA CASTANILOR • NR. 119 • COD 320 030

Unde ne puteți găsi ?

ORAR SLUJBE ȘI TRANSMISIE LIVE :
• Duminica 9 - 12
• 18 - 20
• Joi 18 - 20

PENTRU TRANSMISIA LIVE VĂ INVITĂM SĂ ACCESAȚI :
www.cezareea.ro/transmisie-live/
Map data ©2015 Google

Nr. 314 / Duminică 8 Martie 2020 www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

DE MEMORAT / JOI 12 MARTIE 2020

- David Brainerd
- Iubirea față de mama
- Celălalt Nume al Lui Dumnezeu
- Dicționar de onomastică. Melania
- Cugețări persane. Beție
- Nevoia învățată pe om
- Printr-o lacrimă vezi mai departe ...

PSALMUL 51 : 10
„Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic !”

Editorial. Dragostea de mamă !

„Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează ? ... Dar chiar dacă l-ar uita, totuși **EU nu te voi uita cu nici un chip**”. [Isaia 49 : 15]

O femeie locuia cu micuța ei fiică Margareta într-un cartier situat la marginea unui oraș. Nu mai aveau pe nimeni - tatăl fetei murise înaintea nașterii ei și, când se ducea la piață, sărmana mamă era nevoită s-o lase singură acasă. O făcea desigur călcându-și pe inimă când nu avea altă ieșire. Odată mama avea de făcut niște cumpărături urgente. Își îmbăie odrasla și-i dădu de mâncare, apoi o culcă în *pătuc*. Fetița adormi. Femeia ieși tiptil și dădu fuga la magazin, spre a se întoarce mai curând acasă. În cameră, pe masă, rămăsese lampa aprinsă. În graba plecării mama uitase s-o stingă, iar în casă, afară de Margareta, nu mai era decât pisica. Tot jucându-se, pisica sări deodată peste masă, atinse cu lăbuța lampa aprinsă care se răsturnă și căzu jos. Petrolul se vărsă pe podea și luă foc. În odaie izbucni un incendiu. Întreaga locuință se aprinse dintr-odată. Fereastra bucătăriei plesni în țândări și fumul năvăli în stradă. Un trecător chemă pompierii, dar focul se întetea din ce în ce. Locatarii dădură buzna în stradă, uitând de fetiță. Deodată răsună un țipăt și mulțimea văzu o femeie care-și croi drum printre oameni și se năpusti în casa cuprinsă de flăcări.

„Fetița mea ! Fetița mea ! - striga femeia. - *A rămas acolo sus, în pătucul ei !*” Pompierii încercară să o oprească, spunându-i că e prea târziu și nimeni nu putea scăpa cu viață dintr-un asemenea pârjol. „*Lăsați-mă ! Lăsați-mă !*” striga biata mama și, smulgându-se din mâinile pompierilor, dispăru în flăcări ... Mulțimea încremeni de groază.

Mama urcă în fugă treptele pe jumătate arse, intră în locuința ei și se repezi în odăița fetei. În mijlocul fumului și vâlvăților fetei rămăsese ca prin minune întreagă și nevătămată. Mama o înveli până peste cap cu plapuma și apucă să coboare cu ea scările, care se prăbușiră imediat la spatele ei. Casa se nărui la rândul ei și când femeia apărui în stradă, nimănu-i venea să-și creadă ochilor. În nețărmitura ei bucurie mama nu simțea cătuși de puțin durerea arsurilor. O, dragoste de mamă, există oare ceva mai presus de tine ? Da, există. Iubirea lui Dumnezeu e mai presus decât iubirea de mamă. EL și-a dat Fiul, ca să ne izbăvească pe noi de focul veșnic, de moartea veșnică, care-i așteaptă pe toți acei ce nu vor primi mântuirea prin Fiul lui Dumnezeu. „*Doamne, ai milă și de mine !*”

IUBIREA FAȚĂ DE MAMA

„**Cinstește*** pe tatăl tău și pe mama ta, cum ți-a poruncit Domnul Dumnezeuul tău, **ca să ai zile multe**

și să fii fericit în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău”.

[DEUTERONOM 5 : 16]

În timpul ocupației americane din Filipine, mulți soldați erau pregătiți la bordul unor nave maritime militare să riposteze atacurilor inamicilor.

Atacul trebuia să înceapă, când deodată geaca militară a unui soldat căzu în apă. Soldatul ceru permisiunea de la comandatul șef de a sări pentru a-și recupera geaca, dar rugămintea nu i-a fost îndeplinită. Cu toate acestea soldatul sări în apă.

Toți credeau că vrea să dezerteze, dar după ce-și găsi geaca, reveni la bordul navei.

Ajuns la bord, i-a fost luată geaca și a fost închis.

După câteva zile se pronunță sentința de condamnare la moarte pentru dezertare.

Înainte de a fi executat, generalul care pronunțase sentința îl întrebă :

„Cum ai putut să săvârșești o asemenea prostie pentru o geacă atât de zdrențăroasă?”

Soldatul rugă să i se aducă geaca. Apoi, scoțând din buzunarul interior o fotografie și arătând-o generalului, îi răspunse :

„Am sărit peste bordul navei datorită acestei fotografii care o reprezintă pe mama mea”. Atunci generalul, foarte mirat, spuse : „Dacă el și-a pus viața în primejdie pentru o fotografie a mamei sale, atunci el nu poate fi dușman nici al patriei sale”.

Și-i iertă fapta săvârșită.

[Preluare din cartea : *Să educăm prin pilde*]

* În ebraică este folosit *kab · bēd* care se traduce cu : „a cinști”, „a onora”, (înseamnă : „a acorda cuiva respect”, MDA2, 2010).

CELĂLALT NUME AL LUI DUMNEZEU

„Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de EL”. [PSALMUL 103 : 13]

„Ca niște copii ascultători, nu vă lăsați târâți în poștele pe care le aveați altădată ... Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre”.

[I PETRU 1 : 14, 17]

Odată un grup de copii vorbeau despre Dumnezeu. La un moment dat unul dintre copii a zis :

„Tată, fiecare dintre noi are două nume : un nume de familie și alt nume primit la botez. Dumnezeu de ce are numai un nume ? Haideți să-i mai găsim un nume, ca să aibă și el două nume”.

Și fiecare și-a dat părerea ce nume să mai poarte Dumnezeu.

„Eu zic să se cheme Dumnezeu Soare, a spus unul, pentru că soarele ne dă lumină și căldură și alungă noaptea”.

„Eu zic să se cheme Dumnezeu Apă, a spus al doilea copil, pentru că fără apă nimic nu poate trăi pe pământ”.

„Eu zic să se cheme Dumnezeu Pământ, a spus un al treilea, pentru că pământul ne dă tuturor de mâncare”.

„Eu zic să se cheme Dumnezeu Aer, a spus al patrulea copil, pentru că fără aerul pe care-l respirăm nu putem trăi”.

În acel moment trecea un tată cu un copil mic în brațe. Îl legăna, îl dezmiarda și din când în când îl săruta. Văzându-l, ultimul copil a spus :

„Eu zic să se cheme Dumnezeu Tatăl, pentru că Dumnezeu ne iubește, așa cum își iubește acest tată copilul”.

Și toți au căzut de acord că acesta este numele cel mai frumos care i se poate da lui Dumnezeu. [Preluare din cartea : *Să educăm prin pilde*]

VERSETUL DE AUR AL BIBLIEI

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca **oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică**”.

EVANGHELIA DUPĂ IOAN 3 : 16

MICĂ ENCICLOPEDIÉ ONOMASTICĂ

Melania

• Numele grecesc se încadrează într-o bogată serie antroponimică de derivate sau compuse, în care apare tema *melan* -, cu semnificație clară pentru greci, datorită apropierei de adj. *mélas ... mélanon*, „negru” (din aceeași familie face parte și cuvântul *melancolie*).

CUGETĂRI PERSANE

BEȚIE

• Înțeleptul nu bea ... cel cu judecată nu bea vin ; înțeleptul nu ia niciodată drumul înjosirii. Dacă dăruiești ceva, se zice : „Asta a făcut-o vinul, nu el !” Iar dacă faci scandal, alții zic : „Asta a făcut-o el, și nu vinul !” ATTAR • Când sultanul își pleacă capul, din pricina vinului, coroana îi cade de pe cap fără să știe. NASER KHOSROU • Sfârșitul beției e decăderea. • Unde-i beție, acolo-i și sinceritate. • Cine noaptea bea vin și ziua doarme își dăruie casa fericirii. [Din *Cugetări persane*, Albatros, București, 1983]

DICTIONAR DE CUVINTE

expresii, citate celebre

• **Nevoia învață pe om** – Anton Pann, în istorioara *Carul frânt*, povestește cum un băiat întreabă pe tatăl său cine i-a dres căruța în pădure.

„Nevoia, copilul meu, /Ea știe ce nu știi eu”. Băiatul s-a dus și el în pădure să caute Nevoia, dar negăsind-o, și-a reparat singur carul. Tatăl îi explică răsând :

„Ba chiar nevoia-a fost /Care-nvață pe oricine !”

Morala fabulei : nevoia este marea învățătoare a omului.

BOLI EVITABILE

19. Printr-o lacrimă vezi mai departe decât printr-un telescop

Pentru a preveni boli minore sau majore rezultând din valul de supărări cauzate de moartea unei persoane iubite, Biblia oferă baricada cea mai mare posibilă.

Capitolul 11 din *Evanghelia după Ioan* dă nu numai o învățătură limpede asupra acestui subiect, dar prezintă în mod public și elocvent dovada dramatică a adevărului afirmațiilor făcute.

În satul Betania trăia Lazăr și cele două surori ale lui, Maria și Marta. Atunci când Lazăr s-a îmbolnăvit i s-a trimis vorbă lui Isus pentru a veni în ajutor. Isus însă a amânat în mod intenționat sosirea pentru că dorea să învețe lumea despre **caracterul trecător al stării pe care noi o numim moarte**. Când Isus a pornit spre Betania, în drumul Său a spus ucenicilor că merge să scoale pe Lazăr din somnul său.

Ucenicii s-au gândit că era mai degrabă ridicol decât înțelept ca Isus să facă o călătorie riscantă numai pentru a deștepta un bolnav din somn. Atunci Isus le-a vorbit într-un grai mai pe înțelesul lor :

„Lazăr a murit”. Ajungând în Betania, Isus descoperă unei surori îndurerate pentru moartea fratelui ei un alt aspect al stării pe care noi în mod greșit o numim moarte :

„...Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Oricine care trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta ?” (Ioan 11 : 25 – 26)

Ar putea cineva să creadă că creștinii nu mor niciodată, ei sunt numai adormiți ?

Isus știa că nici ucenicii Săi și nici ceilalți din Betania nu ar fi crezut astfel de afirmații fără o dovadă. Un milion de cuvinte omenești nu ar fi putut convinge, dar cele trei cuvinte ale Stăpânului au făcut-o : „Lazăr, ieși afară”. Lazăr a ieșit afară ca o dovadă vie că pentru creștini moartea nu este o sperietoare, este numai o adormire din care este necesar ca El să ne trezească. [Cont. în. viitor]